

FÜZESI MAGDA

KARANTESZK

PICASSO KARANTÉN IDEJÉN

Szembesülni a valósággal. Lerázni magunkról az önelégültséget. Kikapcsolni azt a vízcsapot, amelyből éjjel-nappal folyik, hogy ez nekünk jár. Aztán tudatosítani, hogy már nem jár nekünk semmi. Eddig sem járt, csak azt hittük, hogy a világ a miénk, mindent megtehetünk-megvehetünk. Tegnap még majd megbolondultunk a kirakatban látott türkizszínű blúzért, ma már jó a szekrény mélyéről előbányászott kinyúlt pulóver is, merthogy itthoni munkához az a legkényelmesebb. Tegnap még egymásra tornyozott folyóiratok és könyvek néztek vádlón, ma hívogatón kacsintanak és boldogan töltünk el velük egy pásztorórát, mert nincs is annál léleképítőbb, mint ha fél évvel ezelőtt publikált fontos dolgokat fedezünk fel a saját íróasztalunkon.

Hihetetlenül felértékelődtek tárgyaiink. Ezt az üvegmanufaktúrában utánam ugató kiskutyát sok évvel ezelőtt hoztam haza Parádsasvárról. Még akkor elkereszteltem Picassónak, mivel maradék anyagból alakította ki a mester, és öt színben tündököl. Világoskék a szeme, sárga a nyelve, egyik első és egyik hátsó lába fehér, a másik kettő világoszöld, az elsőt ügyesen felemeli. Egyik füle fehér, magasba lendülve hallgatja a kinti zajokat, a másik füle zöld, lelapul, pihenteti. Sötétzöld farka a sokadik költőzködéskor letört, de én tudom, hogy csóválta egykor. Most itt van velem, Mozartos ceruzatartóm előtt álldogál. Évek óta nem láttam, pedig máskor is itt volt a közelemben. De máskor nem volt már fontos Parádsasvár, a Mátra, a családi gombázások emléke is megkopott.

A nyárra tervezett társasutazáshoz olvastunk ismertetőket, mert már befizettük az előleget, és legalább a felét szerettük volna tudni annak, amit az idegenvezető tud. Merthogy tavaly, az olaszországi utazáskor olyan felkészületlenül indultunk el. Aztán halomra fotóztuk a városok nevezetességeit. Végigrohantuk Firenzét, Triesztet, Padovát, hoztuk az élményeket a fényképezőgépben, hogy majd, ha időnk engedi, leülünk nosztalgizálni, hogy milyen szép is volt az a hat nap. Aztán eltelt egy év és még csak meg sem néztük, merre jártunk. Legalább egy Picassót vehettetek volna Olaszban, mondta anno világiártas szomszédaszonyunk. Élhetetlenek már csak ilyenek, feleltünk némi iróniával. Pedig milyen jól mutatna most a számítógép mögötti falon, így, karantén idején...

STOPPOLÓFA, GUBAVARRÓ TŰ

Anyám nyolc hónapos csecsemő volt, mikor nagyanyám tifusza esett. Két nagyobb gyermekét ráhagyta dédanyámra, anyámat meg maga mellé vette az ágyba, hogy együtt haljanak meg. Nem akarta a karonülőt nyúgnek hagyni idős szüleire.

Mindketten megmaradtak. Kár, hogy anyám ezt a kegyetlen döntést megtudta később, kár, hogy nekem is elmondta. Egész életemben rajtam volt az árnyék, a gyakorlatias falusi emberek árnyéka. Hogy csak az maradjon meg, ami életképes.

Jómagam költözéseim idején csupa haszontalan dolgot mentettem át egyik világból a másikba. Szekrényemben főleg emlékeket tartok, olyan tárgyakat, amelyek csak nekem jelentenek valamit. A minap egy gomba alakú, fából faragott stoppolófát találtam a fiókban. Valamelyik ősanyámtól maradt rám. Akárcsak a gubavarró tű.

Az évek óta majdra váró lyukas zoknik is előkerültek. Sosem volt olyan hangulatom, amikor pont egy garmada lyukas zokni társaságát kívántam volna. Most örülök ennek a társaságnak, meg a stoppolófának, amely ügyibe való jószág így, karantén idején.

A gubavarró tű hét és fél centi hosszú. Minden tűk öreganyja. Még nem tudom, hol látom hasznát. Talán dédanyám, Nagy Zsuzska is ezzel varrta a gubát dédapámnak. Összeillő emberek lehettek. Két földműves sok gondal-bajjal, sok aprónéppel. Suba subához, guba gubához, tartja a mondás még ma is az én falumban. Nem is igen szegték meg régen holt véreim ezt az íratlan törvényt.

Anyám egy szoba-konyhás parasztházból jött férjhez egy másik parasztházba. Földes konyha, három nemzedék vacska, hatan aludtunk benne. Az elsőházba, a tisztaszobába nem volt szabad bemennem, azt keresztelőre-temetésre tartogatta a család. A szoba ajtaja mindig be volt zárva, a zárt ajtó mögé egész világot képzeltem.

Kezdem megismerni magamat. Felfedezem, hogy az életem során hozzám csapódott sok haszontalanság között azért akadnak olyanok is, amelyeket még az örökké összeszorított szájú, karba tett kézzel ülő nagyanyám is hasznosnak tartott volna. Például a stoppolófa meg a gubavarró tű. Azért csak hoztam valamit abból a gyermekkori földes konyhából! De a zárt ajtó mögé képzelt világból alig maradt valami.